

Sygn. akt VIII C 3893/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa(...)1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W.

przeciwko J. R. (1)

o zapłatę 680,57 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 3893/14

UZASADNIENIE

W dniu 8 sierpnia 2014 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu J. R. (2) powództwo o zapłatę kwoty 680,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 492,07 zł od 9 sierpnia 2014 do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. (obecnie (...) S.A.) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie której zostały wystawione faktury VAT. W dniu 20 maja 2014 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu powyższej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę 680,57 zł składają się: 624,49 zł jako suma kwot niezapłaconych dokumentów księgowych oraz 56,08 zł jako suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia wytoczenia powództwa, przy czym dalsze odsetki nie były naliczane od not odsetkowych. Pomimo wezwania do zapłaty, pozwany nie uiścił powyższej kwoty. **(pozew k. 2-4)**

W dniu 5 września 2014 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, który następnie utracił moc w całości na skutek wniesienia przez pozwanego sprzeciwu, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(nakaz zapłaty w e.p.u. k. 4v, sprzeciw k. 5-5v, postanowienie k. 9v)**

W sprzeciwie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Podniósł, że pismem z dnia 30 kwietnia 2013 roku wypowiedział umowę z (...) S.A. W czerwcu 2013 roku po wcześniejszych ustaleniach z Centralą (...) S.A. i wniesieniu podanych opłat, pozwanego rozliczono z zestawu Internetu (...) w salonie (...), pozwany uścił opłatę wyrównawczą 328,90 zł, przy czym pracownik O. z punktu przy ul. (...) w Ł. pani E. S. sprawdziła wówczas, że pozwany nie zalega z żadnymi więcej płatnościami na rzecz O., więc pozwany zdał sprzęt - jakiegokolwiek zadłużenie skutkowałoby odmową przyjęcia sprzętu. Podniósł, że wszystkie rozmowy telefoniczne z operatorem były nagrywane. **(sprzeciw k. 5-5v)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 24-25)**

Na rozprawie w dniu 28 października 2015 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawiał się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Dodatkowo wskazał, że w dniu 28 czerwca 2013 roku zdał w salonie (...) zestaw instalacyjny w stanie kompletnym i nieuszkodzonym, a pani E. S., która go przyjmowała kilkakrotnie telefonowała do centrali O., żeby upewnić się czy na koncie pozwanego nie ma zadłużenia. Na protokole odbioru wskazano nr telefonu, którego dotyczyła umowa. Warunkiem przyjęcia sprzętu był brak zaległości w opłatach. Pozwany otrzymał rachunek wyrównawczy, który opłacił w całości, i który na potwierdzenie złożył do akt sprawy. Podniósł ponadto, że telefonicznie informowano go, że ten rachunek pokryje wszystkie koszty rozwiązania umowy i jest ostatecznym rozliczeniem. Pozwany zakwestionował zasadność i wysokość opłat, jakich dochodzi powód w przedmiotowym procesie. Wskazał, że powód nie wykazał, że firma (...) świadczyła usługi telekomunikacyjne, za które zostały wystawione faktury VAT, skoro umowa została wcześniej wypowiedziana. **(protokół rozprawy k. 71-71v, potwierdzenie odbioru k. 60)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2005 roku pozwany J. R. (1) zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. umowę o świadczenie telekomunikacyjnych usług powszechnych nr (...) dotyczącą urządzenia końcowego (telefonu) nr 42- (...). **(dowód: kserokopia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 26-28, okoliczności bezsporne)**

W dniu 28 grudnia 2010 roku pozwany zawarł z (...) S.A. aneks do umowy neostrada + usługa tv w technologii satelitarnej na czas określony od 4 marca 2011 roku do 3 marca 2013 roku, ramach której to umowy pozwany korzystał z oferty promocyjnej Internetu z Telewizją (...). W umowie zastrzeżono, że o ile abonent nie wyrazi innego oświadczenia woli przed upływem okresu, na jaki umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została zawarta, umowa zawarta na czas określony będzie uważana za przedłużoną na czas określony 6 miesięcy (§ 3 ust. 5 aneksu), a potem na kolejne takie okresy (§ 3 ust. 7 aneksu). W razie przedłużenia umowy, abonent będzie ponosił opłaty abonamentowe w wysokości opłaty abonamentowej za ostatni miesiąc korzystania z usługi na warunkach umowy zawartej na czas określony (§ 3 ust. 6 aneksu). Integralną część umowy stanowiły także stosowne regulaminy i cenniki świadczenia usług oraz cenniki promocji lub ofert okresowych. **(dowód: kserokopia aneksu do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 29-32, okoliczności bezsporne)**

W dniu 30 kwietnia 2013 roku pozwany J. R. (1) nadał listem poleconym do (...) S.A. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usługi (...). **(dowód: kserokopia wypowiedzenia wraz z dowodem nadania listem poleconym k. 62-63)**

W dniu 28 czerwca 2013 roku w Salonie (...) ((...) S.A.) przy ul. (...) w Ł. doradca klienta E. S. przyjęła od pozwanego zwrot kompletnego i nieuszkodzonego zestawu instalacyjnego L. oraz zwrot kompletnego i nieuszkodzonego zestawu instalacyjnego do usługi (...), a także zwrot karty dostępowej, na okoliczność czego sporządzono protokół odbiorczy do umowy dotyczącej świadczenia usług telekomunikacyjnych dot. telefonu nr (...). **(dowód: kserokopia protokołu odbiorczego k. 64)**

Pozwany zapłacił na rzecz (...) S.A. m.in. następujące należności: w dniu 11 lutego 2013 roku 54,10 zł, w dniu 11 marca 2013 roku 284,64 zł, w dniu 12 kwietnia 2013 roku 54 zł, w dniu 14 maja 2013 roku 54 zł, w dniu 14 czerwca 2013 roku 72,50 zł. **(dowody wpłat k. 66-70)**

(...) S.A. w W. (O.) wystawiła na rzecz pozwanego następujące faktury VAT, wskazując, że obejmują one „usługi telekomunikacyjne”:

- 1) za czerwiec 2013 roku - fakturę VAT nr (...) na kwotę 124,95 zł – z terminem płatności do dnia 18 czerwca 2013 roku,
- 2) za lipiec 2013 roku - fakturę VAT nr (...) na kwotę 188,51 zł – z terminem płatności do dnia 18 lipca 2013 roku,
- 3) za sierpień 2013 roku - fakturę VAT nr (...) na kwotę 186,85 zł – z terminem płatności do dnia 19 sierpnia 2013 roku,
- 4) za wrzesień 2013 roku - fakturę VAT nr (...) na kwotę 123,42 zł – z terminem płatności do dnia 18 września 2013 roku,
- 5) za październik 2013 roku - fakturę VAT nr (...) na kwotę 63,43 zł – z terminem płatności do dnia 18 października 2013 roku,
- 6) oraz notę odsetkową nr (...) z lipca 2013 roku na kwotę 1,59 zł (**dowód: duplikaty faktur VAT i noty odsetkowej k. 33-39**)

W dniu 20 maja 2014 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem porozumienie nr 4 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 27 maja 2013 roku, z aneksem nr (...) z dnia 25 lutego 2014 roku, na mocy którego powód nabył od pierwotnego wierzyciela m.in. wierzytelność przeciwko pozwanemu wynikającą z powyższych faktur VAT i noty odsetkowej. (**kserokopia umowy przelewu wierzytelności i porozumienia wraz z załącznikiem k. 42-51 okoliczności bezsporne**)

Pomimo zawiadomienia o przelewie wierzytelności i wezwania do zapłaty, do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił kwoty dochodzonej pozwem. (**dowód: kserokopia zawiadomienia k. 40-41, okoliczności bezsporne**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż nie zostało udowodnione.

W rozpoznawanej sprawie pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która obejmowała także świadczenie usług internetowych i TV, na podstawie której (...) S.A. była zobowiązana do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych, zaś pozwany za wykonane usługi miał uiszczać na rzecz (...) S.A. stosowne opłaty, zgodnie z umową, a także stosownymi regulaminami i cennikami świadczenia usług oraz cennikami promocji lub ofert okresowych, które stanowiły integralną część umowy.

W umowie (aneksie do umowy z 28 grudnia 2010 roku) zastrzeżono, że o ile abonent nie wyrazi innego oświadczenia woli przed upływem okresu, na jaki umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została zawarta, umowa zawarta na czas określony będzie uważana za przedłużoną na czas określony 6 miesięcy (§ 3 ust. 5 aneksu), a potem na kolejne takie okresy (§ 3 ust. 7 aneksu). W razie przedłużenia umowy, abonent będzie ponosił opłaty abonamentowe w wysokości opłaty abonamentowej za ostatni miesiąc korzystania z usługi na warunkach umowy zawartej na czas określony (§ 3 ust. 6 aneksu).

Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia w/w umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jednakże wykazał, że w dniu 30 kwietnia 2013 roku nadał listem poleconym do (...) S.A. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym usługi (...). Nadto w sposób nie budzący wątpliwości udowodnił, że w dniu 28 czerwca 2013 roku w Salonie (...) ((...) S.A.) przy ul. (...) w Ł. doradca klienta E. S. przyjęła od pozwanego zwrot kompletnego i nieuszkodzonego zestawu instalacyjnego L. oraz zwrot kompletnego i nieuszkodzonego zestawu instalacyjnego do usługi (...), a także zwrot karty dostępowej, na okoliczność czego sporządzono protokół odbiorczy do

umowy dotyczącej świadczenia usług telekomunikacyjnych dot. telefonu nr (...), który pozwany złożył do akt sprawy. Pozwany twierdził ponadto, że nie miał żadnych zaległości na rzecz pierwotnego wierzyciela, co było warunkiem zdania sprzętu.

W świetle powyższego, należało uznać, że po pierwsze powód nie udowodnił, w jakiej wysokości opłaty pozwany powinien uiszczać na rzecz pierwotnego wierzyciela za świadczone usługi telekomunikacyjne (telefon, TV, Internet), gdyż do akt sprawy nie zostały załączone żadne cenniki świadczenia usług oraz cenniki promocji lub ofert okresowych, nie wiadomo zatem nawet jakie opłaty z tego tytułu były należne operatorowi od abonenta.

Powód przestał wyłącznie na załączeniu do akt sprawy duplikatów faktur i noty odsetkowej, jednakże tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasadności jak i wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanego kwestionującego zasadność i wysokość żądania powoda oraz braku dokumentów wskazujących na wysokość należnych opłat. Nie wiadomo przecież czy faktury, jako dokumenty prywatne, zostały wystawione w sposób prawidłowy i obejmowały jedynie należne od abonenta opłaty. Opisane faktury stanowią tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że złożono oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi w postaci cenników, jest nikła.

Po drugie powód nie udowodnił, że faktury zostały wystawione w okresie, kiedy pozwany był związany z pierwotnym wierzycielem umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co budziło wątpliwości, zwłaszcza w kontekście wypowiedzenia tej umowy przez pozwanego pismem z 30 kwietnia 2013 roku. Co prawda w aneksie do umowy zastrzeżono, że każdorazowo przedłuża się ona, wobec braku innego oświadczenia abonenta, na kolejne okresy 6 miesięcy, jednak do akt sprawy nie załączono żadnych regulaminów świadczenia usług ani regulaminów promocji, z których wynikałoby kiedy i na jakich warunkach abonent może wypowiedzieć umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z tej przyczyny Sąd nie miał możliwości zweryfikowania od kiedy oświadczenie pozwanego o wypowiedzeniu umowy wywarło skutek w postaci jej rozwiązania. Nie wiadomo zatem czy faktury zostały wystawione za okres kiedy abonent i operator wiązała umowa o świadczenie usług, co tym bardziej budziło wątpliwości wobec tego, że 28 czerwca 2013 roku pozwany w salonie (...) dokonał zdania sprzętu umożliwiającego świadczenie usług (...), a faktury załączone do pozwu obejmują okres od maja do października 2013 roku.

Wreszcie, po trzecie, powód nie udowodnił, że operator wystawił faktury za świadczone w rzeczywistości na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, a zatem, że operator wykonał umowę o świadczenie tychże usług. Jak już wcześniej wspomniano fakt wystawienia dokumentów prywatnych w postaci faktur nie jest i nie może stanowić dowodu na okoliczność wykonania umowy oraz zasadność i wysokości żądanych kwot, wobec braku innych dokumentów, stanowiących podstawę do wystawienia faktur. W związku z powyższym, nie wiadomo było czy faktury, z których zapłaty domaga się powód, zostały wystawione podstawnie czy też bezpodstawnie - za okres, kiedy pozwany nie był już związany umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) S.A.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 680,57 zł z odsetkami od kwoty i daty wskazanej w pozwie. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego

pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód nie udowodnił istnienia samej wierzytelności, której dochodził niniejszym pozwem. Zasadności żądania pozwu nie dowodzi również wystawione wezwanie do zapłaty, który to dokument sam w sobie oczywiście nie może stanowić i nie stanowi dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady, jak i co do wysokości). Jest to także tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że pierwotny wierzyciel złożył oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianego wezwania bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest również nikła.

Z tych względów, Sąd oddalił powództwo w całości, orzekając jak w sentencji wyroku.